

TÌNH NỒNG THIẾU SINH QUÂN

Tháng 9-2015, nhân dịp được nghỉ hai tuần trước khi nhận nhiệm sở mới, tôi đưa cả nhà đi thăm Canada, tiện dịp đưa ba sang thăm gia đình TSQ Canada.

Ngoài chú Việt là quen thân, tôi hoàn toàn không biết về các bác, các chú khác. Ba tôi và chú Việt cũng hay nói chuyện và nhắc đến các bác, các chú bên Canada rất vui nhất là bác Tài, một người đàn anh được sự thương mến của các bác, các chú; ngoài ra tôi không biết gì và không quen với ai.

Ngày 15-9, tôi lái xe đưa gia đình vượt biên giới Canada để bắt đầu một cuộc hội ngộ đầy thú vị??? và một cuộc du lịch mỹ mãn??? Bác Tài đã liên lạc bằng điện thoại với ba tôi trên suốt quãng đường để hướng dẫn đường đi. Sự quan tâm của bác đã cho tôi một cảm giác ấm lòng tuy chưa một lần gặp bác. Sự quý mến của tôi với bác đã bắt đầu từ đó.

Chiều hôm đó đến nhà bác, tôi thật là cảm động với sự tiếp đón nồng hậu như một người thân trong nhà vừa đi xa trở về, với sự hiện diện của hai bác Tài, hai chị Vân (Vân chị và Vân em), vợ chồng chú Phúc, thím Quân (chú thì bận đi làm), chú Bầu, và 10 người cháu vừa nội và ngoại của bác Tài.

Đêm đó chú Quân bận phải đi làm, thế là bác Tài và các chú, mỗi người hiến một ‘tuyệt kế’ cho chú Quân về sớm, ôi thôi, nào là “khai đau bụng đi”, “mày đi cầu nhiều lần, rồi nhả nó khai đau bụng”, “TSQ mà không biết đau bụng sao”... Không khí ‘rầm rầm’, tuy không kể nào thành, nhưng mọi người được một trận cười đến đau bụng. Chú Quân trong chỗ làm cũng ‘đứng ngồi không yên’ vì cứ năm phút bác Tài và các chú lại thay nhau gọi phone ‘hỏi thăm sức khỏe’ và nhắc nhở xin về.

Tiếp theo một sự kiện đáng nhắc đến, số là chú Việt vì phải đi khám bệnh ngày hôm sau, ấy vậy mà nhờ sự thuyết phục đầy nhiệt tình của các bác các chú (trong đó tôi cũng có một phần),

chú Việt đã cho BS một cái hẹn ngày khác, và gấp rút mua vé xe lửa về London ngày hôm sau để chung vui với các anh em.

Tôi phục các bác, các chú sát đất.

Đêm đó tôi được nghe các giọng ca ‘vàng’ của các bác, chú, thím... Tuy nhiên theo sự nhận xét của riêng tôi, bài hát và sự trình diễn của bác Tài qua nhạc phẩm “Người lính Giò” (Người lính Già) đạt tiêu chuẩn của nó, nhất là bác khoác trên người chiếc áo lính và cái mũ đỏ (AET), ngồi gác chân trên chiếc ghế con trong 1 góc phòng, say mê ôm microphone mà ‘hót’.

Chúng tôi được một dịp cười nghiêng ngả đến đau bụng, và chụp hình để ghi nhận bác tôi nhập vai hay như thế nào. Sự hài hước và

nhí nhảnh của bác đã làm chúng tôi có cảm giác gần gũi ngay lần đầu tiên gặp gỡ. Không riêng bác Tài, mà các chú cũng vậy. Chú Báu đêm đó cũng long trọng tuyên bố 1 tin vui của gia đình chú, đó là gia đình chú vừa có thêm một thành viên mới, một cháu nội trai; thế là cả nhà vỗ tay âm ỉ và chúc mừng rôm rả. Chú Báu nhà mình vui quá vội vã rút phone ra để ‘khoe hàng’, thì ra đó là hình siêu âm, là một cu tí rõ ràng, ôi thế là mọi người lại được một trận cười nữa, thì ra vẫn còn phải đợi mấy tháng nữa mới được diện kiến cháu nội của chú, vì chú quá vui với tin ‘có cháu nội trai’ nên chú quên nói rõ đó là kết quả siêu âm, chứ con đầu của chú mấy tháng nữa mới sanh. Minh đành phải chờ mấy tháng nữa vậy!

Đề tài cháu chít được đem ra bàn tán rôm rả, ai cũng khoe mình có bao nhiêu cháu trai, bao nhiêu cháu gái... duy chỉ có chú Phúc và ba tôi im lặng, và chấp nhận ‘đầu hàng vô điều kiện’, hay nói trắng ra là thua thê thảm, vì ngày có cháu ngoại quá xa xăm! Riêng chú thím Phúc tuy cũng thua, nhưng còn gỡ gạc được: “Tôi gả con rồi nha”, chú nhấn mạnh. Vậy là chú thím được sắp hạng cao hơn ba mẹ tôi. Thôi thì ‘phe ta chịu thua vậy’, thiệt là ý trời!

Sau một đêm thật vui, gia đình tôi đi Toronto chơi ngày hôm sau. Thật may là thím Phúc (cô Hà) cũng có việc đi Toronto, và thím đã không ngần ngại tình nguyện làm tour-guide cho gia đình chúng tôi. Sự tỉ mỉ và tài sắp xếp chương trình tuyệt vời của thím Phúc đã cho gia đình tôi một chuyến thăm Toronto thật là mỹ mãn.

Trên đường đi đến Toronto, cô Hà đưa gia đình tôi ghé thăm tiệm café (William Fresh café) của em cô Hà (cô Hạnh và chồng). Gia đình tôi là ‘nhà quê lên tỉnh’ nên khi đến tiệm, chút xíu nữa là không dám vào, vì tiệm quá sang! Tiệm sang, đông, và đa số là khách trẻ da trắng. Sự tiếp đãi vui vẻ và nồng hậu của cô chú làm gia đình tôi cảm kích vô cùng. Riêng với tôi, cô Hạnh là tấm gương thành công sáng ngời cho lớp trẻ chúng tôi học hỏi. Đi

từ một sự đam mê của những ngày còn là sinh viên nghèo (tại cô ham ăn quá, cô nói đùa), và đeo đuổi giấc mơ cho đến cùng, để có ngày hôm nay. Cô đã dạy cho chị em tôi gương kiên nhẫn, bền chí, và còn thêm sự khiêm nhường đáng kính của cô. Buổi ăn sáng đích thân cô nấu đãi mọi người, trình bày đẹp và ngon vô cùng. Khi lên đường, cô còn tặng thêm vài món đi đường và hai món quà lưu niệm. Cô chúc tôi nhiều may mắn và thành công trong công việc mới của tôi, tôi chỉ biết nhìn cô cười và lí nhí cảm ơn, nhưng trong lòng tôi đầy sự thương mến và kính phục. Cảm ơn cô chú!

Rời quán café, chúng tôi đi thẳng đến Toronto. Cô Hà đưa chúng tôi đi dạo phố Tàu, shopping, và ăn hàng ở những quán bên đường, thật ngon và thật vui. Cô cháu tôi ‘tung tăng trên đường phố’ và còn làm gan đứng chụp một tấm hình lưu niệm giữa lòng thành phố Toronto, giữa dòng xe dày đặc, làm ba mẹ tôi một phen hú vía, nhìn chúng tôi vừa cười vừa lắc đầu “chào thua cô cháu tụi bay”. Chúng tôi cũng được dịp lên đỉnh của tháp CN (CN Tower) - cả một sự thách thức đầy thú vị cho những ai sợ độ cao trên 1000 Feet (1815 feet 5 inches) - tất cả chúng tôi run lẩy bẩy khi bước chân ra khỏi thang máy (bằng kiếng) và nhìn xuống chân tháp, eo ơi, cảm giác lạnh mình “gần trời xa đất”, độ cao đủ để làm hồn phi phách tán. Sau khi hoàn hồn, mọi người trở nên dạn dĩ, bắt đầu chụp hình và thi thố tài năng của mình. Thật khó lòng mà không say mê với cảnh vật ở chiều cao gần với mây trời và xa xa là ông mặt trời đang dần dần lặn mất để lại thành phố đang lên đèn. Thật cảm ơn cô Hà đã cho gia đình chúng tôi một ngày vui thật trọn vẹn.

Trở lại nhà bác Tài sau chuyến đi thăm Toronto, gia đình tôi lại được chào đón thêm hai chú AET là chú Chiến và chú Việt. Đêm đó cũng có sự gặp gỡ đầy thú vị với thế hệ sau của các bác, các chú: con trai của chú thím Phúc (Huy) và con gái của chú thím Quân (Thảo). Mấy chị em được dịp quen biết và tâm sự rôm rả. Đêm đó chú Việt nhìn chúng tôi và xoa đầu mỗi đứa, cười và nói: “Đây mới là thế hệ sau của gia đình Thiều Sinh Quân”. Vâng, chúng con là thế hệ sau, là “Thiều

Sinh Quân con”, chúng con sẽ cố gắng duy trì và gìn giữ Truyền thống cũng như Tinh Thần Thiếu Sinh Quân bất diệt của Ba, các bác và các chú.

Trước khi trở về Mỹ, hai chị em chúng tôi được chị ‘Vân em’ tặng một món quà rất dễ thương, đó là chị kêu hai đứa tôi ra tiệm chị để chị cắt tóc. Từ lâu tôi vẫn thường chỉ có một kiểu tóc dài, nhưng nhờ chị thuyết phục, tôi đã đủ can đảm để ‘sõn tóc’ thành "Tom Boy". Kiểu tóc mới đã cho tôi một sự tự tin lạ thường khi về Mỹ bắt đầu nhiệm sở mới. Cảm ơn Chị!

Chuyến đi chơi Canada của gia đình tôi thật trọn vẹn với những tình thân, tình thương ấm áp, bắt nguồn từ ba chữ “THIỆU SINH QUÂN”. Vẫn biết đây là truyền thống, là sự thương tình của các AET, nhưng tôi vẫn cảm kích, và nguyện tiếp tục duy trì truyền thống này. Tôi từng nghe CANADA là xứ sở rất lạnh, nhưng chuyến đi này cho tôi biết tình Thiếu Sinh Quân Canada nồng ấm vô cùng, dư để sưởi ấm những mùa đông lạnh giá.

Bốn chữ ‘Trân Trọng Cảm Ôn’ không đủ để diễn đạt lòng cảm kích của tôi và gia đình. TÌNH NỒNG THIẾU SINH QUÂN là một bài viết của tôi, thay mặt gia đình, trân trọng cảm ơn đến các bác, các chú thím đã thay đổi hình ảnh Canada trong lòng tôi.

Huyền Kim Nga - Rx
thế hệ thứ 2 của AET Huyền Công Trường.

